Bat. Gen.
XXII
257

PERPUSTAKAAN NASIONAL

PERPUSTAKAAN NASIONAL

XXII
257

VRIJ

UT

PERPUSTAKAAN NASIONAL

XXII
251

VERSLAG

VAN DE FEESTVIERING

DER

VRIJWILLIGE OUD-JAGERCOMPAGNIE

VAN DE

UTRECHTSCHE HOOGESCHOOL,

OP DEN 12den AUGUSTUS 1851.

UTRECHT,
W. C. J. BOLLAAN.
1852.

BAT.
GENOOTSCHAP
VAN
K.E.N.W.

Item 12: 0960223277

PERPUSTAKAAN NASIONAL RI.
Tanggal : 5 Maret 2012
No. Induk : 19793/PN-MUSEUM/'12
BIB - ID : 1142836o
Beli / Hadiah : Ex. Museum

WAPENBROEDERS EN MEDE-STUDENTEN!

Ook zonder eenige opzettelijke vermelding in schrift of druk, zouden, zonder eenigen den minsten twijfel, de Augustus-dagen van het vorige jaar onvergetelijk zijn gebleven aan ons allen, die het voorregt genoten, in de geliefde Academie-stad bijeentekomen, ten einde dien merkwaardigen tijd onzes levens te herdenken, waarin wij haar vrijwillig doch noode verlieten, om ook door ons voorbeeld en onzen arm het bedreigde Vaderland te beschermen en het goede regt van onzen Koning evenzeer als de geschonden eer van ons volk tegen revolutionairen euvelmoed en aanranding te handhaven.

Toch hebt gij gewild, dat een kort en getrouw tafereel u den geheelen loop van dat feest nog eenmaal als voor oogen zou schetsen: gij hebt voor u en voor anderen er een aanschouwelijk aandenken van verlangd.

Ofschoon op verre na niet genoeg aan uw regtmatig verlangen zal zijn voldaan, mogt dit geene reden wezen, om de opgenomen taak te laten varen: te minder, omdat ten allen tijde op uwe verschoonende welwillendheid kon rekenen, die hart toonde voor de Compagnie en de zaak, welke zij voorstond. En daaraan heeft het ons nooit ontbroken.

Niet ten onregte was door de Utrechtsche Jagers de 12de

Augustus tot feestdag uitverkozen. België had, wel is waar, op denzelven zijn behoud aan vreemde tusschenkomst en overmagt te danken, maar ook aan deze alléén. Want het leger der Schelde, met Prins Leopold aan het hoofd, was, evenzeer als het vorige bij Hasselt, verslagen, en het zegevierende Hollandsche werd door geen Belgisch meer in zijne triomfvaart gestuit. Het getrouwe, doch miskende, Nederland had voor de geheele wereld zijne volkseer en zijn volkskarakter luisterrijk gehandhaafd; de ten strijde uitgetogen Muzenzonen van al zijne Hoogescholen waren om Leuven gelegerd, 't welk zij als overwinnaars doortrokken. De laatste dag van den veldtogt vond hen aan dezelfde plaats vereenigd. Hij scheen de geschiktste, om ons de geheele geschiedenis van ons krijgsmansleven te herinneren.

Reeds op den vooravond van den feestdag bleek het, met welk eene jeugdige geestvervoering de oude jagers zich dadelijk in de vervlogen, maar niet vergeten en nimmer te vergeten, academiedagen met hunne vrienden verplaatsten. De studenten-societeit was de verzamelplaats, door Commissarissen daartoe beleefdelijk afgestaan. De aankomenden werden door hen, bij monde van den Heer J. Meemeling, Jur. Cand., opgewacht en begroet. Ook waren daar hoofden en leden van andere studenten-inrigtingen tegenwoordig, met andere Studenten, die zich, in den vacantietijd, hier bevonden. Terwijl voor goede muzijk en 't geen voorts den smaak kon streelen, in overvloed, gezorgd was, namen zij weldra levendig deel aan de bezielende gesprekken, zangen, herinneringen hunner oudere makkers in wie zij

spoedig niets anders zagen dan Studenten en Jagers der Utrechtsche Hoogeschool van 1830—31. „Vele der tegenwoordige Studenten" — wij nemen de vrijheid hier de woorden overtenemen uit het keurige verslag onzer feestviering, in de Utrechtsche Courant van 15 Augustus 1851, — „maakten er zich een feest van, de treffende ontmoeting van zoo vele oude Academie-burgers te aanschouwen. En waarlijk, het was aandoenlijk, die mannen, in de kracht huns rijperen leeftijds, met hier en daar reeds vergrijzende hairen en gerimpelde voorhoofden, zich met jeugdige drift de hand te zien drukken, terwijl deze en gene zich een traan wegkneep, dien de herinnering aan het gebeurde sints de laatste, welligt bijna twintig jaren geleden, ontmoeting uit de oogen persste. Het was eigenaardig, dat niet herkennen en dan zich toch herinneren en nu wèl herkennen en met den straks nog vreemde nu zich in het hartelijkste gesprek verdiepen. Het was eenig, die gelijkheid, die broederlijkheid bij groot, doch geheel op zijde gezet, onderscheid in maatschappelijken rang en stand. Straks zaten oude en jonge Studenten, door geen twintigjarig verschil in leeftijd gescheiden, broederlijk bij elkander. Menig feestlied (1) werd gezongen, menige oude herinnering opgehaald en tot den nacht duurde de voorbereiding tot het feest van den 12den."

Die heerlijke nacht had reeds zoo veel geschonken, dat sommige Jagers bij het naarhuisgaan hunne vrees niet ontveinsden, dat de eigentlijke feestdag aan hunne hooggespannen verwachting niet zoude beantwoorden. Deze vrees echter werd door anderen, wier Studentenhart welligt nog jeugdiger klopte, of liever, die weder met hart

(1) Men leze hier vooral den Voorzang van den Wachtmeester Burlage (Bijlage N°. 1), en men zal zich gemakkelijk, neen, naauwelijks kunnen voorstellen, welken indruk dit lied op oud en jong maakte.

en ziel Student waren geworden, volstrekt niet gedeeld. De juistheid van hun voorgevoel, of was het voorwetenschap? is gelukkig gebleken.

Den volgenden morgen (Dingsdag) waren de Jagers reeds te half elf ure in den tuin van het Maliehuis bijeen, dat voor den feesttijd tot eene der plaatsen hunner bijeenkomst bestemd was. Deze was nu natuurlijk veel talrijker. Velen toch waren eerst den vorigen avond laat of den eigen ochtend aangekomen. Meer dan zeventig krijgsmakkers reikten elkanderen hier de broederhand. „Onder begunstiging van het schoonste zomerweder" — het zijn wederom de woorden van den aangehaalden schrijver — „en opgewekt door de heerlijke muziek van het korps muziekanten der Stedelijke Schutterij," (dank zij daarvoor den Jager Walland toegebragt!) „zat men in den tuin van het Maliehuis, onder gullen vriendenkout, in gestadig afwisselende groepen, bij elkander" (terwijl de leden der Commissie zich onledig hielden om geldelijke offers te vragen, zonder welke nu eenmaal aan geen feestvieren te denken valt) „tot dat te een ure het bekende signaal van appèl de Jagers deed opspringen. Daar trad de oude compagnie in hare welbekende pelotons aan : de voormalige luitenants (thans kapiteins) van der Mey en de Ronde werden, benevens de oud-sergeant Kielgast en de later bij de compagnie geplaatste luitenant Eeckhout, met nog een viertal oud-studenten, die in 1830 en 1831 bij andere korpsen dienden, met geestdrift in de gelederen opgenomen, en trok de schare, met de muziek aan het hoofd, de Maliepoort in naar het groot Auditorium. Utrecht's verbaasde burgerij zag, na twintig jaren, op nieuw langs straten en grachten de vrijwillige jagers marcheren, die zij in 1830 zoo weemoedig zag uittrekken, die zij in 1831 zóó zegevierend weer inhaalde. Menig vader wees met trotschheid de manhafte schaar aan

zijne kinderen en verhaalde hun van de geestdrift en den roem van die onvergetelijke dagen." Maar hier en daar herdacht misschien ook een vader of moeder, op dat oogenblik, in de binnenkamer, met weemoedige gelatenheid, den dierbaren, dien zij met ons in onze reijen misten.

Het groot Auditorium prijkte, door de zorg van H. H. Curatoren, met de vaandels en trofeën der Compagnie, in feestelijken dos. Dadelijk werd het spreekgestoelte beklommen door den korporaal A. H. Pareau, voorzitter der Commissie tot regeling van het feest, en de volgende toespraak door hem gehouden :

Welkom, mijne Heeren! hartelijk welkom aan deze plaats, op dezen dag!

Albestuurder, God onzes levens! U zeggen we lof en dank, dat wij dezen welkomsgroet hier thans weder elkander brengen mogen!

Welk een voorregt, M. H.! ons geschonken!

De maatschappelijke toestand van ons Vaderland, eigene omstandigheden, onze levenskrachten ook en gezondheid — zoo vele zegeningen! — hebben het ons toegelaten en mogelijk gemaakt, aan deze ons heilige plaats vrij en blijde zamentekomen tot ons herinneringsfeest.

In onze Academiestad hebben wij ons, ook van heinde en verre, hereenigd, om nu naar deze Academiezaal *en corps* op te marcheren van de ons aangewezene loopplaats, begeleid van ons krijgsmuziek,... omdat de krijgsvanen, waaronder wij vóór 20 jaar dienden, ons hier wachtende

waren. — Waarlijk, 't heeft eene belangrijke beteekenis We hebben dus niet vergeten, hoe onze *alma mater* ons in onze jeugd heeft opgekweekt, hoe *zij* ons onder heilbede uitgeleide gedaan heeft tot een' heiligen strijd, en *zij* ons dankbaar als zegevierenden uit dien strijd weder heeft opgenomen, om ons te doen worden, wat we zijn en nog verder onder den zegen Gods mogen en moeten worden tot onze eigene en anderer levenskracht en levensheil. Ja gewis, wel teregt gevoelen wij 't hier allen: de trouwe, de moederlijke opvoedster, ons van Hooger hand goedgunstig beschikt, had er aanspraak op, dat wij, gelijk vóór tien jaar, zoo nu weder aan *deze* plaats de feestelijke, de plegtige begroeting verlangden en dankbaar kwamen uiten.

—

Academieburgers en Wapenbroeders! Zoo als wij thans hier vereenigd zijn, hebben we ééne gedachte en ééne vreugde uit ééne herinnering. — Uit de herinnering van 12 AUGUSTUS 1831 denken we eenparig aan de jammeren, die ons Vaderland dreigden, en aan de zegepraal, die den vergunsden naam van Nederland in eere hersteld heeft. En nog is 't onzer aller genotrijke vreugde, dat het ons vergund werd, te deelen in die gevaren en ook een' lauwer wegtedragen van den zegekrans, die der Nederlandsche natie op het opgerigte hoofd wederom werd opgezet. — Het geldt de roemrijke geschiedenis van ons dierbaar Vaderland. Maar het geldt ook een belangrijk blad uit de geschiedenis van ons eigen leven. Daarin willen wij zamen lezen, voor ons zelven lezen, zoo om meerdere andere redenen als ook, opdat wij de waarheid der ervaring bij ons zelven verlevendigen, hoe druk en moeite, tegenstand en bezwaren, de weldadige levenslessen zijn voor kracht, inspanning en krachtige opwekking van anders

sluimerende vermogens en gezindheden. Daar herrijzen voor onzen geest onze krijgsoefeningen en wachtkameren; daar volgen wij onze dagmarschen en ons oprukken ten strijde; daar overzien we met een rondwarenden blik de tien maanden onzer krijgsdienst, de tien dagen van den veldtogt.

Wat wij al aanschouwen, lieven, roemen! Maar ook, hoe wij nu van achteren vooral hebben te roemen, dat het ons gezamenlijk oefende tot de werkelijkheid van 't leven en tot het dragen van de levenslasten; dat wij daarbij leerden, opofferingen ons te getroosten, veel te strijden.... ook met gevaar des levens; en hoe langs hoe meer aanleerden, bij onderlinge opwekking, met eendragtigen zin, in een blijmoedigen geest,.... omdat het gold MET GOD VOOR KONING EN VADERLAND! Ziet, de sombere nevelen van verdrietelijkheden, waarin wij toen wel eens gehuld werden, de knellende drukking van menige lasten, die wij toen torschen moesten; — wij gevoelen ze thans niet meer; ze zijn van ons weggevaagd op den verwijderden afstand, waarop wij nu gebragt zijn. Lagchend en heugelijk staan ons nu de beelden van het verledene voor oogen. En ook wat wij nog opmerken van de scherpere omtrekken en van hoekige en harde zijden, dat zelfs heeft nu voor ons iets bekoorlijks in de gedachte: wij hebben het alles gedragen, wij *hebben* het doorgestaan! — Neen, waarlijk, M. H.! ik heb geenerlei bewijsvoering noodig voor een betoog van het opwekkend genot onzer herinneringen. Meer dan ik het kan uitdrukken, heeft het gesproken, bij de eerste ontmoeting van velen onzer, den avond van gisteren. Welk eene vreugde toen, die uit aller oogen straalde! Hoe bewegelijk was niet de stroom van wederkeerige betuigingen en afgebrokene woorden, die geen verzadiging konden vinden. En nu aan dezen morgen de voltallige zamenkomst der feestvierenden, en in deze eigen oogenblikken onze opkomst aan deze plaats, en dat wij thans elkander in

nog grooter aantal begroeten dan bij de vorige réunie, — hoe aangenaam komt het ons bevestigen, dat bij vermeerderde jaren 't besef vermeerdert van het heugelijke en belangrijke dezer gedachtenisviering!

—

Konden wij thans hier *allen* om ons henen zien; konden wij de blijde broederhand drukken aan allen, die met ons deelden in het lief en leed van onzen onvergetelijken jagerstijd, — die allen, die wij als waardige makkers nog onze achting, toegenegenheid en liefde mogen toedragen! Maar, hoe velen, die het met ons wenschten, en die toch niet konden opkomen als wij! Ook van twee onzer Aanvoerders, daaronder zelfs van 't Hoofd onzer Compagnie, moest het leedwezen van verhinderd te zijn betuigd worden; en van veel meerderen vernamen en weten wij het, dat betrekkingen, omstandigheden, ook smartelijke wederwaardigheden hun thans in dezen zoo veel ongunstiger zijn dan ons, en hun alleen de welmeenende, maar karige vergoeding overlaten, dat zij onzer willen gedenken. — Met te levendiger deelneming willen daarom *wij*, bevoorregten! hen gedenken, *wij* hun een heilwenschenden broeder-dronk wijden, of het ons nog eens later vergund worde, feest te vieren *met hen*.

—

Nog anderen, niet weinigen zelfs, zijn er, wie wij niet alzoo kunnen gedachtig zijn, hoewel wij ze missen uit den broederkring, — hen, die we hier beneden voor altijd missen moeten. — Uit uwe eigen commissie denkt gij in weemoed aan twee der onzen. En welk een tweetal! Onze ALEX. SUERMAN, de diepzinnige wijze en nederige

groote, wien we reeds bij onze vorige bijeenkomst moesten betreuren, om hem bij geene hereeniging ooit meer te kunnen vergeten! En de tweede — onze VORSSELMAN DE HEER, de rijk begaafde geleerde, de heldere geest, die nog de vorige feestviering zelf leidde, zóó als uw thans hier opgetreden oud-wapenbroeder met smart gevoelt het geenszins te kunnen!

Nog hooren wij het, hoe zijn welsprekende mond toen aan het einde des feestes ons noodigde tot dit tegenwoordige; om sedert niet meer tot ons te spreken, dan in onze herinnering aan hem, in zijne lettervruchten en zijn opwekkend voorbeeld! Daarbij, onder hen, die de eer en het genoegen der vorige réunie verhoogden en door den onverbiddelijken dood almede opgeroepen zijn van onze Compagnie, hebben we ook nog onzen Aanvoerder JUTA te betreuren, wien 't krijsmanshart zoo wel geplaatst was, den voor allen regtvaardige, den geachte bij allen.

Niet zonder ontroering kunnen wij er aan denken, hoe treffend hij ons vóór het toenmalig scheiden opwekte tot het onderling reiken van de broederhand, om elkander eenparig te gedenken in liefde voor hier of voor de eeuwigheid.

Ik noemde u drie, maar had, helaas! nog bovendien een getal van zestig te noemen, — van hen, die, nadat het oorlogszwaard hen allen gespaard had, sedert, het gewone offer aan den dood hebben moeten brengen, 't geen ook van ons allen zal geëischt worden. Zoo is dan in twintig jaren het vierdedeel onzer Compagnie reeds bezweken! Die afgestorvenen droegen wel geenszins allen namen, geroemd in de wetenschappen of opgemerkt in het leger; maar er waren toch vele verdienstelijken onder hen; velen ook van nog groote verwachting; en allen immers waren ze onze wapenbroeders, die, niets minder dan wij, goed en bloed voor Vaderland en Vorst veil hadden, en die ook

PERPUSTAKAAN NASIONAL

hunnen werkkring sedert aanvaard hadden en door hunne betrekkingen beweend worden, of over wie gij zelve, als over een waarden aanverwant, een' geliefden vriend, rouw draagt in 't harte! — Gode willen wij ze toevertrouwen, Hem, die eeuwig de heilige liefde is! Maar ook, terwijl we geen feest kunnen achten, waar men regtmatige rouwklagt schuwt, zoo willen *wij* thans geenszins die velen vergeten, die we tot onze Feestgenooten gewenscht hadden en die we nu alleen als onze ontslapenen kunnen herdenken. Neen wij willen veeleer, bij de weemoedige herinnering aan hen, eenparig met de droeve toonen der muziek instemmen en den ons van ouds dierbaren zang aanheffen.

(*Hier viel de treurmuziek in, en weemoedig welde uit aller bewogen hart het geliefde lied van* Mr. P. N. Arntzenius).

„Zingt den heilgen toon;
„'t Lied van onze ontslaapne vrinden,
„Die hier boven 't zaligst loon
„In de zoetste ruste vinden.
„'t Zij de blijde feesttoon niet,
„t Zij ook niet de toon der smarte;
„Neen, zij leven in ons harte;
„*Want de braven sterven niet!*" *(bis).*

—

„Zij zijn voorgegaan,
„Volgen wij, aan hen gedenkend;
„Treden we op hun baan,
„Deugd en pligt onze offers schenkend.
„Dan wordt ook van ons eens 't lied
„Door de vriendschap aangeheven,
„Dat wij in het harte leven;
„*Want de braven sterven niet!*" *(bis).*

—

PERPUSTAKAAN NASIONAL

„Dierbren! rust, rust zacht!
„Eens rijst ook voor ons de morgen,
„Na den duistren nacht
„Van al 't aardsch verdriet en zorgen.
„Vrolijk toch weêrklinkt ons lied
„Tot wij naar uw woning streven,
„Dat gij in ons hart blijft leven;
„*Want de braven sterven niet!*" *(bis).*

Bij de hulde aan onze ontslapene vrienden en na de ontboezeming: *de braven sterven niet*, willen wij, mijne Vrienden! nu te meer de keuze bevestigen: „ons Feest zullen we vieren, zoo als het, bij onze behoudenis, onder onze voorregten, op onzen leeftijd, past."

Niet, dat de toon van weemoed of rouw de hoofdtoon moet geven. Het strakke gelaat mag wel ontplooid worden, de mond mag wel lagchen, scherts en luim mogen wel gestrooid worden; want een feest is 't, een blij feest moet het zijn, om dat we van veel hebben te loven, waaraan de oud Studenten-toon geenszins vreemd behoort te blijven. Maar, te midden van de onbedwongen vreugde en de vrije scherts, willen we ons toch bewust blijven, waartoe *wij* nog op onzen leeftijd gespaard zijn en waartoe 't genot van onze feestviering ons leiden moet. Immers met de herinnering aan 't verledene mogen wij de tegenwoordige roeping van een' iegelijk onzer niet vergeten en moeten we ook de toekomst indachtig zijn. Ons is 't feestelijk zamenzijn eene ontspanning van onze bezigheden, geen verzaking van onzen werkkring. Ras hebben we naar 't onze terug tekeeren, en dat wenschen we ook, met nieuwe welgemoedheid en kracht, gesterkt en opgewekt door onze belangrijke herinneringen en 't genot onzer ontmoeting, bij 't herdenken van zulk een verleden. — En dan zoude ons bij de herinnering aan den gevoerden strijd tegen omwenteling de blik niet gescherpt worden omtrent den woelenden geest der eeuw, die de toekomst bewerkt? En dan

zouden we niet thans elkander het beste wapen daartegen weten aanteprijzen! Zoo ergens, dan beseffen we hier, dat ons geen wapen past, gescherpt tot een spiegelgevecht, dat al ligt wonden aanbrengt, veelmin tot eenigen heftigen strijd, die partij tegen partij in 't harnas jaagt. Ik bedoel dit, dat we, zoo ergens, dan hier, op onze réunie, beseffen, dat om tegen den woelenden geest der eeuw bestand en magtig te zijn, we geen drijven vóór of twisten om geschilpunten in Staat of Kerk aanwenden of uitlokken mogen. Neen, daarvan willen we niets.

Bij ons herinneringsfeest gevoelen we ons, ook bij alle verscheidenheid, heengetrokken tot eene hoogere eenheid, die ons sterk maakt voor de magt der eendragt, zoo als die de veelvermogende kracht was in het oog onzer Vaderen. En, Broeders! om ons nu dit gevoel te verhelderen, laten we elkanderen herinneren aan een schoon en edel krijgsmanswoord, dat ons bij ons terugkeeren uit den strijd in Arkels oude veste werd toegesproken.

Ik bedoel het woord van den Generaal Majoor MULLER (1): „In Pallas Tempel gaat gij uwe krijgsbanieren plaatsen tot een blijvend aandenken van uwe *vaderlandsliefde*."

Of deze taal ons niet ook nu nog veel zegt! Oud-wapenbroeders! Onze krijgsbanieren hebben we hier geplaatst en laten we hier achter, en een aandenken moeten ze blijven van onze liefde voor het Vaderland.... God beware ons, dat dit aandenken immer getuige tegen ons, tegen een' eenige van ons! Gij, die medegestreden hebt voor Vaderland en Vorst, verneemt nu reeds tot uwe verhoogde blijdschap, dat eene krachtige en regt vorstelijke wekstem tot ons gekomen is, om, wat we zelve willen, ons Feest aan liefde voor 't Vaderland bevorderlijk te doen zijn. Maar

(1) De toespraak is ons bewaard in de Utrechtsche Studenten-Almanak van 1832, bl. 175.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

't overige daarvan straks. — Thans wilde ik nog dit voor u uitspreken, Vrienden! Wat ons in betrekking en werkkring, inzigten en stellingen onderscheiden moge, één zijn we en één zullen wij blijven; en elk zal met het zijne eendragtig voor elkander zamenwerken, wanneer we vereenigd zijn en ook op en door dit Feest nog naauwer vereenigd worden in ware liefde voor 't Vaderland. — Van zoodanige *ware* liefde spreek ik. En immers aan deze plaats kunnen wij ons ten volle bewust zijn, wàt dit vooral zegt. Gelaafd van onze *alma mater*, werden we opgevoed voor al wat schoon en waar en deugdzaam is. En toen we hier vóór ruim twintig jaar optrokken en daarna verre van hier kantonneerden, werden we onder elkander opgewekt en beloofden wij elkander plegtig, dat we ons daarin te midden der krijgsdienst betoonen zouden waardige kweekelingen onzer Academie. Vergeten of verzaakt is die opwekking en belofte toen niet. Zouden we dan thans, nu 't Vaderland nog veel meer van ons te eischen heeft, in 't geen het waardigste is van ons maatschappelijk leven bastaardzonen van onze Academie willen, kunnen, zijn? Neen! onze réunie zal eene echt vaderlandsche wezen, eene feestelijke broedervereening met en tot vaderlandsliefde, — met en tot *die* vaderlandsliefde, waarvoor wij hier gevormd werden door liefde tot het schoone, ware en goede, en waarvoor we in de dienst geoefend werden door waakzaamheid, opoffering en strijd.

En hierbij nu nog één woord uit onze eenparige herinnering, dat we indachtig zijn willen voor het tegenwoordige en de toekomst. — Waardige vrienden! gij weet het zelven. De lichtkrans, waarin ons de ongeteld vele bewijzen van toegenegenheid prijkten, zoo bij ons uittrekken als bij ons wederkeeren, — die lichtkrans werd ons geopend en gesloten met krachtige woorden van 't heilligt der *Godsdienst*. Nog herinnert ge u, hoe de geheele Com-

pagnie dat op prijs stelde. Welnu, op onzen leeftijd, moet godsdienst nog wel meer verstaan worden en gewaardeerd zijn. Daarom nu dit vastgehouden. „Om waarlijk één te zijn in ware liefde, ook voor 't Vaderland, daartoe blijve het van nu af aan te meer onze leuze : alles *met God!*" En de ware dienst van God, die meer is dan alle, onderscheid voedende, vormen en die van hoogere kringen afzweeft en tot allen zegen veel heiliger aanblaast dan 't verdeelend twisten over letter, — de ware godsdienst, waarin 't heil en herstel der menschheid, 't behoud alzoo ook en de kracht van ons Vaderland gelegen is, — zij is liefhebben, waarlijk te leven en zamenteleven in liefde uit God, om God,.... *met* God! Daarin één te zijn en steeds naauwer vereenigd te worden, dat is de levensréunie voor 't Vaderland hier beneden, ja voor veel meer tevens, voor 't Vaderland daarboven.

Vrienden, Wapenbroeders! Hoe kernachtig, hoe veelbeteekend blijft ons dan nog immer de leuze, op eene onzer banieren met gouden letters gestikt, en hoe zal zij het ons voortaan blijven : „*Met God* voor Koning en Vaderland!"

Ons en onzen kinderen willen wij het steeds voorhouden en inscherpen. „Wáár we zijn in 't Vaderland, en wat we daarvoor wezen kunnen en moeten, dat willen wij, wij en de onzen, zijn... met God!"

Deze rede van onzen waardigen Voorganger en vriend vond weerklank bij de hoorders, en droeg voorzeker niet weinig bij tot de goede stemming en gezindheid, waarin het feest is gevierd.

Eenige ingezetenen en Studenten waren hierbij tegenwoordig. Onder de eersten vonden wij oude bekenden en belangstellenden in de Compagnie; onder de laatsten eenige van de nieuwe vrienden des vorigen avonds. Ons trof

hunne deelneming; niet minder hunne kieschheid, toen zij zich na de aanspraak zacht en als ongemerkt verwijderden, ten einde de jagers geheel vrij te laten beraadslagen over de inwendige aangelegenheden hunner Compagnie, welke deze, zoo lang zij leven, nimmer als ontbonden zullen beschouwen.

Nu werd in de eerste plaats de volgende brief des Konings medegedeeld, waarop de Voorzitter gezinspeeld had.

Academici! Oud-Soldaten mijns Vaders!

„Ontvangt als blijk mijner belangstelling in uwe tweede tien-jarige herzameling nevensgaande drie statuetten van uwen voormaligen Veldmaarschalk.

„Zij mogen tot de laatste uwer vereenigingen toe prijken op uwen feestelijken disch.

„Nog vijf jaren en het vierde van eene eeuw zal vervlogen zijn, sedert gij, op de roepstem van mijnen grootvader, vrijwillig de wapenen hebt aangegord, om het voorbeeld te geven van hetgeen een Volk vermag, dat door liefde voor zijn Vaderland en trouw aan den Vorst, die het regeert, gedreven wordt.

„Zoo de Almagtige, in wiens hand het menschelijke leven rust, met het uwe ook mijn hoofd zoo lang spaart, dan, oude verdedigers van den staat! zal het mij een genoegen zijn, op dat voor u belangrijke tijdstip van 1856 uwer aller indachtig te kunnen wezen.

„Gij toont door uwe opkomst, dat het hoofdbeginsel van vóór twintig jaren nog wrikkeloos in uwe harten leeft, en daarom vertrouw ik, dat een welgemeende feest-

dronk uit uw midden zal opgaan voor het heil van ons dierbaar Vaderland, ook door uwen arm toenmaals beschermd.

„Weest overtuigd, dat ik er van harte mede instem. God spare u nog eene reeks van jaren, zoo wel voor uwe onderscheidene werkkringen als voor alles wat u naauw aan het harte ligt en schenke vrede in en om ons."

Deze kernachtige, waarlijk koninklijke, brief „waarin een echt Hollandsch hart zich in waardige mannentaal ontboezemde" werd in eerbiedige stilte, met luistergrage ooren, aangehoord, en luide toejuiching beantwoord.

Dadelijk werd aan de Commissie opgedragen, om, bij een dankadres, dien jubel in plegtige bewoordingen uittedrukken. Haar werd, op voorstel van een der Jagers, met algemeenen aandrang, ten taak gesteld, om vooral te doen uitkomen, dat de Compagnie nog geheel doordrongen was van dezelfde beginselen, dezelfde gezindheid jegens Vorst en Vaderland, die haar in 1830 bezielde.

Zij heeft, zoo spoedig mogelijk na afloop van het feest, in dezer voege aan dien wensch getracht te voldoen.

Sire!

De medeleden van de vrijwillige oudjager-Compagnie der Utrechtsche Hoogeschool, aan wie het mogt gebeuren, den 12den Augustus, in deze stad het feest hunner twintigjarige vereeniging te vieren, hebben ons de hoogst aangename en vereerende taak opgedragen, om bij Uwe Majesteit de tolken van aller dankbaarheid te zijn voor Uwe deelneming in onze vreugde en onze zaak, waarvan Uwe geschenken en de „koninklijke" brief, die ze vergezelde, de verrassende bewijzen waren.

Die beelden, Sire! zullen door ons met de meeste zorg worden bewaard, opdat zij tot de laatste onzer bijeenkomsten kunnen prijken op den feestelijken disch. Zij vertegenwoordigen ons, in houding en gelaat, den Kroonprins-Veldmaarschalk, wien wij rustig en blijmoedig volgden, waar Hij ons aanvoerde, omdat wij wisten, wie Hij was. Zij zijn ons een teeken van uwe liefde voor de nagedachtenis van uwen Vader en Koning: een nieuw en treffend blijk uwer zucht, om, bij elke gelegenheid, uwe innige overtuiging uittedrukken, dat er eene voor beider heil onverbreekbare verbindtenis tusschen Nederland en Oranje bestaat.

Sire! even als altijd, wanneer Nederlanders plegtig feest vieren, was ook nu de eerste dronk aan het Vaderland gewijd. Maar reeds als jongelingen dachten we ons, in denzelfden geest en zin, die uwe taal aan ons bezielde, Vaderland en Koning, Nederland en uw Huis, als één geheel, zoo lang het Nederlandsche Volk en een Oranjetelg zouden bestaan. Onwrikbaar, en het is aller begeerte, dat wij U dit krachtig zouden betuigen, houden wij vast aan het beginsel, dat in die vrije, trouwe, naauwe vereeniging alle partijschap haar graf, aller vrijheid haar steun, 's lands welvaart en 's volks geluk haar grootsten waarborg zullen blijven vinden.

Als mannen en burgers achten wij het eene edele roeping, om dat beginsel zelve te belijden en nateleven; het in anderen optewekken, aantekweeken, en alom te verbreiden. Houd er U verzekerd van, Sire! dat een feest, als wij vierden, ons daarvoor nog opgewekt, daarin nog versterkt, heeft.

Het is voor ons eene streelende gedachte, dat de Com-

pagnie bij het vijfentwintigjarige herinneringsfeest op een nieuw bewijs van Uwer Majesteits deelneming mag hopen. God spare Uw leven nog vele jaren daarna voor het geluk van Uw Geslacht en van Nederland, dat even als alle andere landen vrede behoeft, vrede moet wenschen en willen, in eigen boezem en met alle Volkeren der Aarde.

Sire! Onze leuze zal blijven die, welke op onze banier is gestikt. *Met God voor Koning en Vaderland!*

Zoo hopen wij medetewerken tot hetgeen een Volk vermag, dat door liefde voor zijn Vaderland en trouw aan den Vorst, die het regeert, gedreven wordt.

Utrecht, Aug. 1851.

(*Volgden de Onderteekeningen*).

Aan Z. M. den Koning der Nederlanden, enz. enz. enz.

De brief des Konings had mede geen geringen invloed op het besluit, om over vijf jaren weder zamentekomen tot hetzelfde doel. Het is u bekend, dat de vrijwillige Compagnieën der andere Hoogescholen op dezelfde vereerende uitnoodiging hetzelfde hebben besloten.

Op de vraag van een der Jagers: „Waar intusschen de statuëtten zouden bewaard blijven?" werd het aan de Commissie overgelaten, om hiervoor te zorgen.

Uit haren naam heeft een der leden, bij afwezigheid van al de overigen, zich, bij een brief van 1 Sept. 1851,

gewend aan Rector en Senaat der Utrechtsche Hoogeschool.

Wel Edele Hooggeleerde Heeren!

De leden van de vrijwillige oud-jager-Compagnie der Utrechtsche Hoogeschool, die, 12 Augustus ll., in deze stad, het twintigjarig gedenkfeest aan hunnen veldtogt mogten vieren, hebben ons opgedragen, om uit aller naam den Senaat dier Academie te verzoeken, om voor hen in bewaring te nemen de drie statuëtten van den Prins-Veldmaarschalk, door Zijne Majesteit geschonken, ten einde bij elk hunner herinneringsfeesten op den plegtigen disch te prijken.

Wij twijfelen geen oogenblik aan de bereidwilligheid des Senaats, van wien de Compagnie in der tijd zoo vele en zoo onvergetelijke bewijzen van belangstelling en liefde ontving, om aan dit verlangen te voldoen.

Wij eindigen met de betuiging onzer beste wenschen voor den duurzamen bloei uwer Hoogeschool, welke wij met fierheid ook de onze blijven noemen, en hebben de eer met eerbied te zijn, enz.

De statuëtten worden thans in nette kastjes, op last van den Senaat vervaardigd, wèl bewaard.

Vervolgens namen alle aanwezigen volkomen genoegen in de redenen van verontschuldiging, door den Sergeant Metman gegeven, die in 1841 op zich genomen had, om een verslag te leveren der réunie van dat jaar. Ook werd vastgesteld, dat het verslag der tegenwoordige bijeenkomst binnen het jaar gereed zou zijn; en er een staat der Compagnie opgemaakt zou worden, met aanduiding van ieders woonplaats, zonder meer.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

De vermelding van 't geen over bijzondere belangen bij die gelegenheid algemeen besloten is, verwacht gij van ons niet.

—

Verrassend was het aanzien der ruime zaal in het gebouw *voor Kunsten en Wetenschappen*, die voor het middagmaal ingerigt was. Zij was kostelijk gedrapeerd en met loover, vlaggen en trofeën behangen. Een schat van keurige, met den fijnsten smaak geschikte, bloemen, heesters en planten vervulde de lucht met de welriekendste geuren, en de gasten met erkentelijkheid jegens hun wapenbroeder M. A. A. Beelaerts, die door zijn gevoel voor het schoone het hunne zoo zeer had opgewekt, en daartoe niets had gespaard.

Over de tafel zullen we niet uitweiden. Als zij, bij zulke en soortgelijke gelegenheden veel te wenschen overlaat, ontstemt zij zelfs zachtgestemde humeuren, en leidt dit tot ontevredenheid, soms tot ongeregeldheid. Dan ook, wanneer zij aan gepasten en billijken eisch geheel voldoet; en dit deed zij, volgens de verklaring van niet weinige degelijke kenners; wat is tafelweelde in vergelijking van het genot, ons bereid, wanneer elke toon, die aangeslagen wordt, vriendschap, broederliefde, eensgezindheid, ademt en verwekt?

En geen andere werd dien avond gehoord. „Het was," zegt naar waarheid een ooggetuige (1), „de toon van warme vriendschap, van eensgezindheid, het was het zalig genot van zoo velen, die, na jaren lang te zijn gescheiden, weder met elkander aanzaten; het waren de betuigingen van onderlinge genegenheid, van vaderlandsliefde, van zucht en

(1) Handelsblad van 14 Augustus 1851.

ijver voor de wetenschappen; het waren de herinneringen aan de afwezige vrienden en hunne betrekkingen, waardoor leven en gloed aan de vereeniging werd gegeven, welke haar dierbaar zal doen blijven aan allen, die het geluk hadden daaraan deel te nemen. Niet weinig bragten daartoe bij de toasten, welmeenend en welsprekend geuit."

Als we hier den hoofdinhoud der voornaamste noemen, noemt gij bij u zelve de namen der sprekers.

„Aan Koning en Vaderland!" zonder een enkel woord meer, dat de kracht van deze twee zou verzwakt hebben, was het eerste glas gewijd. Daarna werden „de oude Aanvoerders" herdacht. Toen „de Wapenbroeders." Voorts „de Studenten der Utrechtsche Academie;" die, bij monde van een der jagers, zich in „het voortdurend kameraadschap" hunner nieuwe oude makkers aanbevalen. Dat „de Utrechtsche Hoogeschool" door hare kweekelingen met kinderlijke dankbaarheid werd gedronken, zal wèl geen betoog behoeven. En de vurige wensch voor haar bloei en behoud, daarbij in de harten opgewekt, strekte zich met gelijke levendigheid tot de zuster-academieën en athenaea uit. „Het Huis van Oranje!" was de dronk, die hierop volgde. Voor „de Weduwe van den Prins-Veldmaarschalk, de Koninginne-moeder" werd vervolgens de feestbokaal omhoog geheven.

Getuigden deze toasten, benevens die „aan Prins Frederik" voor der feestvierenden Hollandsch hart: de hulde „aan den Hertog van Saxen-Weimar," op genialen trant door den spreker uit Broek in Waterland, in aller geest, toegebragt, voor hunne waardering van 't geen het Vaderland en zij aan dat voortreffelijk Legerhoofd zijn verschuldigd: dat Hollandsche hart, 't welk even warm slaat voor 't huisgezin als voor den Staat, uitte zich tevens

door een dronk op „Vrouw en Kroost!" op „de dischgenooten, die zich nog in 't bezit van ouders" verheugen— eindelijk, eere hem! wiens mond, neen, wiens harte heil en zegen sprak, „op de ouders der ontslapene medebroeders (1)!"

Nog moeten wij hier vermelden, dat de Lansier J. C. Palthe Wesenhagen, Lid van het Geregtshof te Paramaribo, de feestelingen verblijdde met eene schriftelijke heilgroete van zijne hand, bij monde van den wachtmeester Burlage. Burlage! Ook in deze dagen, even als voorheen aan de Hoogeschool en bij het leger en overal waar hij verscheen, zweefde die naam op de lippen van oud en jong, van student en burger. „De voor deze dagen vervaardigde zangen van den geliefden Burlage zouden welligt als de uitdrukking van den geest, die er heerschte, kunnen beschouwd worden (2)." Ook daarom laten wij ze hierachter volgen. Doch zeggen zij, die hem ook nu weer in al zijne kracht en oorspronkelijkheid zagen, te veel? wanneer zij er bijvoegen : „In zijnen persoon aanschouwde men de feestvrolijkheid en vaderlandsche stemming der geheele Compagnie!" Wie wenscht niet met ons, dat hij nog dikwijls latere bijeenkomsten met zijne dichterlijke gaven, zijn zang en geestige voordragt, in één woord, met zijn levenwekkend leven, moge bezielen?

Aan vroeg scheiden dacht niemand. Ook was men niet zonder verpoozen blijven aanzitten. Voor het dessert was de Compagnie, met de muziek voorop, in dezelfde geregelde orde, waarin iedere sectie met hare hoofden aan tafel had plaats genomen, gemarcheerd naar het stationsgebouw. Op de bovenzaal stond koffij en thee gereed, en

(1) Dit alles is bijna geheel overgenomen uit het zeer naauwkeurige berigt in de Amsterdamsche Courant van 15 Augustus 1851.
(2) Utrechtsche Courant van 15 Aug. 1852.

toefde men een geruimen tijd. Het huis was verlicht en door eene groote schare omgeven, welke den tegenwoordigen staat der Compagnie scheen te willen opnemen, die niets te wenschen overliet.

Later, veel later, na het sluiten der partij, begaven zich nog velen naar de Studentensocieteit. Daar vatte een der Jagers het woord op, om de Studenten nogmaals (reeds meermalen was dit gedaan, ook door den Voorzitter) te danken voor de onophoudelijke bewijzen van deelneming en vriendschap, in die beide dagen aan de Compagnie betuigd en betoond. Ieder onzer was er verzekerd van, dat, indien de afwezige studenten hier waren geweest, zij ons allen even voorkomend en gul zouden hebben ontvangen: zoo waar was deze vertegenwoordiging : niet minder, dat zij alle, onder gelijke omstandigheden, met gelijke geestdrift als wij, het vaderland ter hulpe zouden zijn gesneld. De aanwezigen schenen ons dien gelukkigen tijd te benijden. Het vuur, dat uit hunne oogen schitterde, drukte den gloed uit hunner harten.

Nu volgde de dag van afscheid en vertrek, die voor sommigen reeds was aangebroken. Velen vereenigden zich nog dien middag aan een *déjeuner dinatoire* in hetzelfde gebouw, waarin hun reeds den vorigen avond het scheiden moeijelijk was gevallen. Zij wilden zoo lang mogelijk zamenblijven. Want, hetzij ze naar de verschillendste oorden des lands uiteenstoomen en stuiven of naar dezelfde plaats vertrekken of hier ter stede blijven zouden : allen stonden op het punt, om tot het nuchteren proza en de ongezellige beslommeringen van het dagelijksche leven terug tekeeren.

Waarde wapenbroeders en medestudenten! Vele aange-

PERPUSTAKAAN NASIONAL

name en weldadige gewaarwordingen en indrukken liet het feest bij ons achter, en verlevendigt thans het herdenken in ons. Maar waren en blijven, bij het hoogste en diepste gevoel van dankbaarheid jegens God, die ons spaarde en zegende, aan Wien wij alle weldaden, en niets dan weldaden, te danken hebben, de weldadigste niet deze, dat, bij groot verschil van rang en betrekkingen, van denkwijze over de innigste aangelegenheden van maatschappij, staat en kerk, dezelfde broederlijke gezindheid en eenswillendheid onder ons bleken te bestaan, als voor tien en voor twintig jaren? Deze zijn voorzeker grootendeels de vrucht van een hooger onderwijs en een Academie-leven, in vaderlandschen geest, in liefde voor waarheid, geleid en gevoerd: en baren op hare beurt eene verdraagzaamheid, welke onverschilligheid evenzeer als hoogmoedige bekrompenheid schuwt, en oneindig meer aan eerlijkheid van karakter en zucht en zin voor hetgeen waar is dan aan gelijkheid van begrippen hecht.

De Nederlandsche Staat was in de zestiende en zeventiende eeuw bestemd, om het Evangelisch-Protestantisme in Europa te vestigen en te handhaven, en krachtig medete-werken tot zijne verbreiding over de geheele aarde. Het heeft aan die bestemming zoo zeer als eenig ander volk voldaan. Vader Willem, de grondlegger onzer vrijheid, die zoo veel hooger stond dan zijn volk en zijne eeuw, en die den aanleg en het vermogen van zijn volk zoo kende, dat hij met nog meer regt aan de Nederlanders, dan Pericles aan de Atheners kon zeggen: „Ik ken u beter, dan gij u zelven!" hij roept uit zijn graf, wat zeggen we? hij roept uit het Hemelsche Vaderland ons toe. „Het is thans uw hoogst moeijelijke, teedere, maar grootsche taak, o mijn steeds dierbaar Volk! te toonen, dat het Christendom alleen, in zijnen oorspronkelijken, reinen, geest verstaan en toegepast, boven alle sekte-zucht, aan zijn wezen zoo

geheel vreemd, oneindig verheven, die vrijheid en gelijkheid, die menschen- en burgerregten, ook aan belijders van andere Godsdiensten kan toekennen en weet te bewaren, welke geene nationale godsdiensten van Heidenen, welke zelfs geen Mozes, geen Mahomed, konden vergunnen, veelmin eene God en Christus verloochenende of miskennende onmenschkundige wijsbegeerte ooit kon schenken. Want de nietige surrogaten, die deze met kwistige hand uitreikt, zijn aan dat spoedige bederf onderhevig, waarvan zij de verderfelijke kiemen in zich draagt."

„Hierin ligt het geheim uwer zedelijke kracht en zelfstandigheid, te midden van het tusschen schandelijke slavernij en maatschappelijke ontbinding geslingerde en bevende Europa."

Blijven wij in Zijnen grooten geest vereenigd en werkzaam! Het behouden van dien geest leidt tot het behoud van het Vaderland. Zoo zullen wij als mannen nog meer voor elkanderen en Nederland zijn en hoe langs hoe meer worden, dan wij het als jongelingen waren!

PERPUSTAKAAN NASIONAL

Bijlage I.

11 AUGUSTUS 1851.

—

VOORZANG.

(*Te zingen op de bijeenkomst, den avond vóór de* réunie, *in de* STUDENTEN-SOCIETEIT.)

—

WIJZE : (*Komt broeders! gordt de wapens aan.*)

Placet hic requiescere Musis! —
„Weest dezelfde die ge waart;
„Even gul en rond van aart;
„Nu we ons wedervinden. —
Stud. Lied N°. 12, A°. 1828.

Komt Broeders! heft het „welkom" aan;
Tot wapen, grijpt het glas. —
't Is zoet dien toon hier aan te slaan,
Voor elk die krijgsman was. —
Weêr zwelt de borst, bij 't oude lied; —
Neen broeders! wij vergaten 't niet;
En 't klinke verre en luid
Den vrijen boezem uit. } *bis.*

Voorheen student en toen soldaat,
Wat was dat tijdperk schoon! —
Thans.... trouwe burgers in den staat;
Dit broeders! zij ons loon. —
En hoe dan 't lot soms knelde of sloeg;
Waar 't werk nog zoo veel vruchten droeg,
Daar rigt zich vaak ons oog,
Met dank en ernst, omhoog. — } *bis.*

PERPUSTAKAAN NASIONAL

Al grijst reeds menig onzer 't haar;
Al rimpelt menig hoofd;
Toch werd, na méér dan twintig jaar,
De geest niet uitgedoofd; —
Nog sterkt ons de oude broederband,
Nog leve de Studentenstand!
Want wie staat d' eernaam af,
„Die zoo veel vreugde ons gaf?" } *bis.*

Ons gaf? — Neen! nog op nieuw ons geeft,
Hoe snel de tijd vervloog:
Wie nog voor de *„alma mater"* leeft,
Hij zwiere 't glas omhoog! —
Zoo fonkle 't eerste druivenbloed,
Voor Haar die ons heeft opgevoed! —
Deez' dronk dan, 't lot ten spijt,
Zij *Utrechts-school* gewijd! } *bis.*

Wie morgen puft van politiek,
— Wij zweren 't, eens van zin, —
Hij slikt *vrijzinnig* en *publiek*
Zijn toâst weer *regtstreeks* in;
En drinkt voor vrijheid, regt en wet,
Behoudend.... statim.... *poenitet!* —
Dat Broeders! zij de geest
Van 't oud-soldaten feest. } *bis.*

Geen iota van philisterij!
Geen kik van staat of kerk,
Studenten zijn en blijven wij,
't *Fideel-zijn* make ons sterk.
Al viel dan morgen 't Maliehuis
Reeds vóór 't appèl, tot puin en gruis;
't Riep krakende, in zijn val,
Studenten boven al! } *bis.*

Viert feest dan Braven! dat het gloeit;
Ja gloeijend zal het zijn,
Waar nectar, melk en honig, vloeit,
Geconverteerd in wijn!
De looppplaats wacht, de horen schalt,
Waar 't kruisvuur van 't „ontkurken" knalt;
Op! krijgers van weleer! } *bis.*
Studenten! — *in 't geweer!* }

J. H. B.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

Bijlage II.

12 AUGUSTUS 1851.

—

BROEDERZANG.

—

WIJZE: (*Waar ons Vriendschap naauw vereent*).
Studentenbundel 1828, N°. 6.

> Want ook verbindtenissen maakt men aan de Academiën, die langer duren dan de tijd, dien men er vertoeft.
> *Brieven over Hooger-Onderwijs.* — 1829 (1).

Waar ons vriendschap steeds vereent,
Blinkt nog 't oog van vreugd!
Daar klinkt luide 't zelfde lied,
Dat ons de oude stand gebiedt,
Eens zoo vol geneugt.

Ja! dien nooit vergeetbren stand,
Zij dit lied gewijd! —
Nog, nog is de *zomer* daar;
Ach! voor meer dan twintig jaar
Was 't hier lentetijd.

Broeders! eer de *herfst* genaakt;
Nog is 't leven zoet.
Niemand onzer, die 't vergeet,
Dat de zomer, goed besteed,
Dubbeld oogsten doet.

(1) Ik zou mijne brieven — (zoo sprak de ontslapene in zijn voorberigt) — 't liefst in handen geven aan jongelieden, die voor kerk en staat veel beloven; al ware het alleen om in 't geslacht, dat ons opvolgen moet — (1829) — „*vaderlandsliefde*" te voeden. — Kweekelingen van van Heusde! — onze bijeenkomst toont, dat wij den meester verstonden. —

PERPUSTAKAAN NASIONAL

Als we tien jaar verder zijn,
(Wie beleeft dien stond!)
O! vergeet dan, bij dit lied,
De afgevallen blad'ren niet,
Dorrend langs den grond.

Want, als dan na twintig jaar
De ijz'ren *winter* komt; —
Dan nog zij u 't leven zoet;
Schoon zijn arm u bukken doet,
U de schoud'ren kromt.

Dan, zelfs tot den *laatsten* man,
(Slechts bij God bekend) —
Blijft indachtig aan den tijd,
Eens aan Utrechts school gewijd,
Grijsaard.... en.... student!

Dan eerst Broeders! zij op aard,
Wat ons wenkt of wacht;
Gij! die dat beleven zult,
Dan eerst is ons werk vervuld,
Aller taak volbragt.

Komt getrouwen! — hand in hand! (1)
't Leven vlucht met spoed. —
Tien jaar, of in de eeuwigheid! —
Maar wat God ons voorbereidt;
Wat *Hij* geeft... is goed. —

J. H. B.

(1) Ingesteld op de *laatste* réunie (Aug. 1841) door den 1ste Luitenant der Compagnie, Juta. Ook hij is, thans bij 't eerste aantreden in 1851, nu wij zijn bevel zullen volgen, door den dood reeds uit onze gelederen gerukt!

Bijlage III.

12 AUGUSTUS 1851.

—

ONZE VROUWEN EN KINDEREN.

—

WIJZE :
Hebt ge ooit op de tipjens
Van smachtende lipjens
Een kusjen gedrukt. — (PRUYMERS).

Op lisp'lende tipjens
Van lagchende lipjens
Soms kusjes geplukt; —
Op veler geweten,
('t Is lang al vergeten) —
Zij 't zegel gedrukt. —
Drinkt! —
Want het gaf maar stof tot treuren,
Daar dat zegel af te scheuren. —
Drinkt! — drinkt! — drinkt! —

Maar 't doel van ons wenschen,
Hoe zondig als menschen,
Was liefde met trouw; —
En zuchtend en vragend,
En biddend en klagend,
Wij kregen een vrouw! —
Drinkt! —
Zij, als 't hoogste goed op aarde,
Zij eerst, gaf aan 't leven waarde : —
Drinkt! — drinkt! — drinkt! —

Thans, hoe we ook vermindren,
De reeks onzer kindren
Groeit altijd in tal; —
En hoe 't ons in 't *zweet* zet,
De hemel slechts *weet* het
Waar 't eindigen zal. —
Drinkt! —
Komt! — den beker opgenomen! —
Wij toch zijn er ook gekomen : —
Drinkt! — drinkt! — drinkt! —

Hoe frisscher ze bloeijen,
Hoe harder ze groeijen,
't Zij dochter of zoon; —
Voor *pie*pa's die *goed* zijn,
En weten hoe 't *moet* zijn;
Zijn kindren een kroon. —
Drinkt! —
Dáárom 't voorbeeld hun gegeven,
Hoe te werken, hoe te leven; —
Drinkt! — drinkt! — drinkt! —

Al loopen, o wonder! —
Nog Jagers er onder,
Landziekig en duf; —
Wie 't land heeft aan trouwen
Zal 't later berouwen;
't Is louter een bluf! —
Drinkt! —
Laat, o laat, ons heil U leeren;
Sterft toch niet als jonge Heeren,
Drinkt! — drinkt! — drinkt! —

PERPUSTAKAAN NASIONAL

Wijl 't lam, flaauw en laf is,
Verneemt wat Uw straf is : —
Stemt mede in ons lied; —
En zingt, met ambitie,
Op onze conditie,
Al voelt gij ze niet. —
Drinkt! —
't Moge U knijpend zijn of hindren;
Vivant elk zijn Vrouw en Kindren!
Drinkt! — drinkt! — drinkt! —

J. H. B.

Bijlage IV.

2de HERINNERINGSFEEST

12 AUGUSTUS 1851.

AANWEZIG.

COMMISSARISSEN.

C. Star Numan. (3de)
A. H. Pareau. (3de)
L. Metman. (1ste)
L. van Haaften. (4de)
A. de Jongh. (3de)
J. G. Blankenbijl. (2de)

} Peloton.

OFFICIEREN.

H. J. van der Mey, *Kapitein bij het eerste Regt. Infant.*
H. F. N. de Ronde, " " " *zesde* " "
L. A. W. Eechout, 1ste *Luitenant bij het Werfdepôt*, Harderwijk.

1ste PELOTON.

H. Q. Janssen.
J. van Gelder.
J. W. Heydanus.
B. J. Schot.
R. J. C. Metelerkamp.
J. de Louter.
J. C. van der Veur.
P. F. van den Steen.
J. E. G. Landré.
C. Speelman.
H. Antink.
J. G. Dornseiffen.
J. M. van Pabst tot Bingerden.
W. J. Janssen.
J. J. Kreenen.
H. J. van Setten van der Meer.
M. F. Niermeijer.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

2de PELOTON.

P. C. Walland.	J. G. Ziepprecht.
T. W. van Oudheusden.	M. A. A. Beelaerts.
W. C. M. de Jonge v. Ellemeet.	O. Braet Bisdom.
P. J. G. Martini.	A. Mees.
J. I. D. Nepveu.	W. C. Mees.
L. J. Nepveu.	D. A. Bisdom.
K. F. van Setten.	P. A. G. De Milly.
M. Coenen.	J. W. H. Werlemann.
S. Crommelin.	G. L. Houël.
C. W. Schuller.	W. van Beuningen.

—

3de PELOTON.

J. Lagerweij.	J. H. Molkenboer.
J. G. Rooseboom.	L. Doedes.
L. Keijzer.	J. W. Middelburg.
J. L. G. Gregory.	A. Vernède.
J. F. Muysken.	M. J. Hengelaar.
W. L. van Heeckeren.	A. M. C. van Asch van Wijck.
R. H. Broers.	L. H. van Asch van Wijck.
G. van den Steen.	R. Crommelin.

—

4de PELOTON.

J. C. van Marken.	P. M. Lamping.
P. A. Romijn.	E. J. Haspels.
J. E. Pesters.	B. G. Clement.
J. H. Scholten.	A. H. C. van Senus.
J. G. J. van Ittersum.	

—

VAN ANDERE CORPSEN.

J. H. Burlage.	P. A. J. Beelaerts v. Oosterwijk.
C. L. Schuller tot Peursum.	G. W. J. van Boetselaer.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

TOT DEELNEMING HADDEN ZICH NOG AANGEMELD, DOCH ZIJN, WEGENS VERHINDERING, NIET OPGEKOMEN

1ste PELOTON.

H. Wagener. | N. A. Kuiperi.

—

2de PELOTON.

J. A. E. Hinlopen.

—

3de PELOTON.

C. A. A. van Pallandt. | P. J. Costerus.
H. Ruttink.

—

4de PELOTON.

J. F. de Mey Mecima. | J. F. Munnich.
J. Peelen.

—

VAN ANDERE CORPSEN.

A. F. Sloët van Zwanenburg.

———

PERPUSTAKAAN NASIONAL

Bijlage V.

STAAT VAN DE COMPAGNIE VRIJWILLIGE JAGERS DER UTRECHTSCHE HOOGESCHOOL VAN 1830,

OP DEN 12den AUGUSTUS 1851—1852.

D. E. Wilhelmie, *Kapitein.*
(Ridder der Militaire Willemsorde)
thans Kolonel, Plaatselijk Kommandant te *Maastricht*,

—

1ste PELOTON.

H. J. van der Mey, *Eerste Luitenant*,
thans Kapitein bij het 1ste Reg. Infanterie, te *Maastricht.*

—

2de PELOTON.

H. F. N. de Ronde, *Tweede Luitenant*,
thans Kapitein bij het 6de Reg. Infanterie, te *Nijmegen.*

—

3de PELOTON.

C. J. Juta, *Eerste Luitenant*, (*als Kapitein overleden*).

—

4de PELOTON.

H. J. van Nouhuys, *Tweede Luitenant*,
Kapitein bij het 3de Reg. Infanterie, te *Groningen.*

—

P. O. C. Vorsselman de Heer, *Sergeant-Majoor*, (*overleden*).
A. C. G. Suerman, *Fourier*, (*overleden*).

PERPUSTAKAAN NASIONAL

EERSTE PELOTON.

L. Metman, Sergeant, *'s Gravenhage.*
P. van der Velden, Korporaal, *(overleden).*
V. M. d'Ablaing van Giessenburg, Korporaal, *Batavia.*
J. E. van Zadelhoff, Korporaal, *(overleden).*
W. G. Alewijn, Korporaal, *Arnhem.*
H. N. Mulder, *(overleden).*
K. A. Rombach, *Oudenhoorn*, (Zuid-Holland).
B. J. Weyll, *New-York*, (Noord-Amerika).
A. Roozeboom, *(overleden).*
H. F. Mallinckrodt, *Driel* bij *Arnhem.*
J. de Vuller, *Deventer.*
H. Q. Janssen, *Vrouwen-Polder*, (Walcheren).
J. van Gelder, *'s Heerenberg.*
P. Harting, *Utrecht.*
J. W. Heydanus, *Weesp.*
P. Heydanus, *(overleden).*
R. Jentink, *Sixhierum*, (Friesland).
M. van der Heyde Moll, *Utrecht.*
B. J. Schot, *Utrecht.*
W. J. Bresser, *(overleden).*
J. C. van Schermbeek, *Elst* bij *Nijmegen.*
R. J. C. Metelerkamp, *Delft.*
T. Jentink, *Nieuwland*, (Friesland).
P. Cockburn Prince, *Curaçao.*
J. Ruys, *Rhenen.*
J. M. van Sorgen, *Harderwijk.*
P. J. Macaré, *Nieuwland*, (Walcheren).
J. de Louter, *Amersfoort.*
P. J. van Schermbeek, *Heerlen*, (Limburg).
J. J. Hagen, *Heinkenszand*, (Zeeland).
J. le Roy, *Oude-Tonge.*
A. de Ronde Bresser, *Oud-Beijerland.*
H. Wagener, *Utrecht.*

G. S. Pabst, (*overleden*).
J. C. van der Veur, *Zoelmond*.
J. P. G. van Casteel, (*overleden*).
B. Nyenhuis, *Enschedé*.
P. F. van den Steen, *Spanbroek*, (Noord-Holland).
J. E. G. Landré, *Haaften*, (Gelderland).
B. Terwogt, aan *den Hoek*, (Zeeland, distrikt Hulst).
H. J. de Haart, *Ooster-Blokker*, (Noord-Holland).
N. A. Kuiperi, *Leeuwen*, (Gelderland).
C. Speelman, aan *de Bildt* bij *Utrecht*.
J. C. Eijkman, *Nunspeet*, (Gelderland).
J. P. H. Bousquet, (*overleden*).
T. A. van Schermbeek, *Utrecht*.
H. Antink, *Buiksloot*.
J. G. Dornseiffen, *Hoogland* bij *Amersfoort*.
B. G. A. Pabst, *Utrecht*.
J. M. van Pabst tot Bingerden, *Nijmegen*.
A. Speelman, (*overleden*).
J. L. van Lidth de Jeude, (*overleden*).
W. J. Janssen, *Kruiningen* (Zeeland).
W. F. Scholten tot Gansoijen, *Wageningen*.
H. J. van den Heuvel, (*overleden*).
F. M. Caspers. *Westbroek* bij *Utrecht*.
J. J. Kreenen, *Nijmegen*.
H. J. van Setten van der Meer, *Culemborg*.
P. J. C. Luchtmans, *Alkmaar*.
T. de Voogt, *Oldenzaal*.
F. R. —
W. van Dam, *Linschoten*.
M. F. Niermeijer, *Ossendrecht*.

—

TWEEDE PELOTON.

G. F. F. van Woerden, Sergeant, *Batavia*.
T. L. Schaap, Korporaal, (*overleden*).

J. E. Dikkers, Korporaal, *Deventer*.
H. Hijmans, Korporaal, *Japara* (Java).
H. F. F. Suerman, Korporaal, (*overleden*).
J. G. Blankenbijl, *Utrecht*.
L. C. Hora Siccama, *Utrecht*.
J. A. E. Hinlópen, *Utrecht*.
P. C. Walland, *Utrecht*.
J. E. Bicker, (*overleden*).
T. van de Beek, (*overleden*).
T. W. van Oudheusden, *Woerden*.
W. C. M. de Jonge van Ellemeet, *Oostkapellen* (Walcheren).
P. J. G. Martini, *Oosterwijk* (N. Brabant).
I. J. D. Nepveu, *Utrecht*.
L. J. Nepveu, *Zwolle*.
C. F. S. Pape, *Aalten*.
G. H. Smits, *Kralingen*.
D. H. van Es, *Hellevoetsluis*.
K. F. van Setten, eiland *Marken*.
P. Blok Entink, *Bredevoort*.
H. J. Budding, *Gorinchem*.
M. Coenen, *Gent* (Gelderland).
J. A. van Walsem, *Vucht* (N. Brabant).
S. Crommelin, *'s Gravenhage*.
J. S. Broedelet, (*overleden*).
H. Uden Masman, *Meppel*.
J. P. Bakker, (*overleden*).
C. W. Schuller, *Elkerzee* (Schouwen).
J. C. Focke, *Amsterdam*.
A. C. A. Beelaerts van Emmichoven, *Dordrecht*.
J. F. Steengracht, aan *de Bildt* bij *Utrecht*.
M. N. J. Moltzer, *Haarlem*.
J. van Heemskerk Brandwijk, *Drumpt*, (Gelderland).
J. G. Ziepprecht, *Leiden*.
G. van Nijmegen Scheltema, (*overleden*).

H. Boot, *Asten*, (N. Brabant).
G. H. Brand, *St. Michels-gestel*.
F. P. G. van Enschut, (*overleden*).
E. R. N. d'Abo, *Samarang*, (Java).
P. M. G. van Hees, *Amsterdam*.
J. C. Mollerus, *Wijhe*, (Overijssel).
M. A. A. Beelaerts, *Utrecht*.
J. E. Inckel, *Leiden*.
A. Struben, (*overleden*).
W. H. van der Voort, (*overleden*).
O. Braet Bisdom, *Utrecht*.
A. Pitlo, *Deurne- Vlierden-* en *Bakel*, (N. Brabant).
A. Mees, *Rotterdam*.
E. K. van Goudoever, (*overleden*).
W. C. Mees, *Amsterdam*.
D. A. Bisdom, *Wageningen*.
J. E. Batenburg, (*overleden*).
J. J. W. van Loenen, (*overleden*).
P. A. G. de Millij, *Zuidlaren*, (Drenthe).
P. L. Onnen, *Sourabaija*, (Java).
J. W. H. Werlemann, *Amsterdam*.
G. L. Houël, *'s Gravenhage*.
J. A. Poel, (*overleden*).
M. Karsten, (*overleden*).
W. van Beuningen, *Rossem*.
J. W. Swellengrebel, (*overleden*).
J. A. M Ledeboer, (*overleden*).

—

DERDE PELOTON.

C. Star Numan, Sergeant, *Groningen*.
A. H. Pareau, Korporaal, *Assen*.
J. C. W. van Woerden, Korporaal, *Zwolle*.
G. Broers, Korporaal, (*overleden*).
J. H. Molkenboer, Korporaal, *Amsterdam*.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

G. van Steenwijk, *Milwaukee*, (N. Amerika).
A. de Jongh, *Utrecht*.
J. A. C. van Heusde, *Groningen*.
P. Adama, *Dongjum*, (Friesland).
W. A. van den Ham, (*overleden*).
A. W. van Pallandt, (*overleden*).
J. Le Roy, (*overleden*).
J. Lagerwey, (*Wageningen*).
J. G. Rooseboom, *Gouda*.
L. Keijzer, *Amsterdam*.
J. L. G. Gregorij, *'s Gravenhage*.
J. F. Muysken, *Amsterdam*.
H. J. Straatman, (*overleden*).
C. A. A. van Pallandt, *'s Gravenhage*.
H. Ruttinck, *Gennep*, (Limburg).
L. E. Hermsen, (*overleden*).
W. C. van de Werk, *Zaltbommel*.
W. L. van Heeckeren, *Utrecht*.
R. H. Broers, *Medemblik*.
J. P. G. Gobius, (*overleden*).
A. J. Schilt, *Bodegraven*.
A. P. van Citters, (*overleden*).
F. C. Rose, *Japan*.
J. Walter, (*overleden*).
G. van den Steen, *Broek in Waterland*.
J. F. Caspers, *Utrecht*.
A. L. van Woerden, *Wijk*, (N. Brabant).
S. A. Dwars, *Amersfoort*.
L. P. C. van den Bergh, *'s Gravenhage*.
L. Doedes, *Kapelle* aan den *IJssel*.
C. van der Goes, *'s Gravenhage*.
J. de Stoppelaar Blijdesteijn, *Sneek*.
J. W. Middelburg, *Maartensdijk*, bij *Utrecht*.
A. Vernède, *Schiedam*.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

P. W. Nagel, (*overleden*).
M. J. van Hengelaar, *Rhenen*.
A. M. C. van Asch van Wijck, *Utrecht*.
G. J. Luchtmans, *Zutphen*.
M. F. Onnen, *Dordrecht*.
L. H. van Asch van Wyck, *IJsselstein*.
D. M. Paré, *Bredevoort*.
F. A. Bisdom, (*overleden*).
H. Tanner, (*overleden*).
P. E. Faure, *Zuid-Afrika*.
J. B. Snellen, (*overleden*).
J. M. van Walsem, *Lekkerkerk*, (Zuid-Holland).
J. E. Hagen, *Batavia*.
P. J. Costerus, *Sneek*.
R. Crommelin, *Amsterdam*.
J. C. Le Febre Moorrees, *Zuid-Afrika*.
P. H. Holleman, *Wageningen*.
J. H. Graafland, (*overleden*).
P. W. van Rossem, *Elkum*, bij *Doesburg*.
A. Westenbrink Meijer, *Arnhem*.
J. Pleyte, *Bergen op Zoom*.
D. van Dockum, (*overleden*).
W. H. du Cloux, *Batavia*.
J. Heemskerk, *Amsterdam*.

VIERDE PELOTON.

L. van Haaften, Sergeant, *Nijmegen*.
G. C. Berch Gravenhorst, Korporaal, (*overleden*).
J. C. van Marken, Korporaal, *Amsterdam*.
H. Pepfenhauser, Korporaal, *Arnhem*.
H. van Doesburgh, Korporaal, (*overleden*).
J. F. de Mey Mecima, *Nieuw-Beijerland*.
C. Conradi, *Curaçao*.
P. C. Keijtel, (*overleden*).

PERPUSTAKAAN NASIONAL

F. Niemantsverdriet, op het fort *Bath*.
J. J. Scheuer, *Batavia*.
W. van Uytrecht, *Curaçao*.
P. A. Romijn, *Amersfoort*.
H. W. Everts, *Arnhem*.
H. H. Schiff, *Sourabaija*.
D. S. J. van Roijen, (*overleden*).
D. Bresser, *Strijen* bij *Dordrecht*.
A. J. Cremer, (*overleden*).
J. van Rossum, *Tiel*.
H. Jonker, *Laaren* bij *Zutphen*.
J. C. E. van den Bergh.
J. E. Pesters, *Amersfoort*.
J. M. D. Rombach, *Hellegoetsluis*.
J. H. Scholten, *Leiden*,
R. van der Voort, *Groningen*.
L. K. —
C. Post, (*overleden*).
J. F. Meelboom, ((*overleden*).
J. Repelaer, *Dordrecht*.
H. Heusges, (*overleden*).
P. W. van Doorn, (*overleden*).
J. van Galen, *Tiel*.
J. F. J. Brunings, (*overleden*).
J. Boele, *Oosterwijtwert*, (Friesland).
R. C. W. de Wolff van Westerrode, *Winterswijck*.
B. C. Boesses, (*overleden*).
H. N. Buys, (*overleden*).
J. A. Muller Jz., *Suriname*.
P. van Hemert, (*overleden*).
J. Buys, *Hollum* op Ameland.
J. C. van der Muelen, (*overleden*).
J. G. J. van Ittersum, *Utrecht*.
C. H. Prins, (*overleden*).

PERPUSTAKAAN NASIONAL

P. M. Lamping, *Lobith.*
E. J. Haspels, *Wageningen.*
J. A. van Viegen, aan *den Helder.*
J. Wittop Koning, (*overleden*).
B. G. Clement, aan *den Helder.*
J. Appel, *Kockengen.*
J. Peelen, *Oud-Beijerland.*
W. J. Kuller, *Veenhuizen*, (Drenthe).
J. S. Swaan, (*overleden*).
J. C. ten Brummeler Andriesse, *Hoorn.*
W. J. d'Ablaing van Giessenburg, *'s Gravenhage.*
G. de Roo, (*overleden*).
J. C. Leijds, (*overleden*).
H. J. Asman, Noord-Amerika.
N. J. F. Verschoor, *Goes.*
J. Scheuer, *Soerabaya*, (O. I.)
J. A. ten Bokkel Huinink, *Berkel*, (Zuid-Holland).
A. H. C. van Senus, *Kralingen.*
H. D. Eckelboom.
J. F. Munnich, *Haarlem.*

—

ONDEROFFICIEREN VAN HET LEGER.

1ste PELOTON.

G. W. v. L., Sergeant.

2de PELOTON.

F. Zoontjes, Sergeant, (*overleden*).

3de PELOTON.

H. Kielgast, Sergeant, Ridder der Militaire Willemsorde, thans Fortbewaarder nabij *Utrecht.*

4de PELOTON.

C. Haans, Sergeant, (*overleden*).

PERPUSTAKAAN NASIONAL

PERPUSTAKAAN NASIONAL

